

ŠTEV. 6

1936/37

LETNIK 67

Vane Betkin:

Zgubljeni sin toži.

(Iz venčka »Mrtoemu očetu«.)

Usojeno mi, oče, je trpeti,
odkar zapustil sem domovje tvoje
in v daljnih mest pognal se divje boje,
kjer se borijo vsi kakor zakleti.

Plahó bilá je v srcu želja vstala,
da mogel spet nekoga bi objeti
kot nekđaj tebe, se ob njem ogreti
in najti luč, ki pot bi mi kazala.

A sam v teh časih moral sem trpeti
in sam po spolzkih sem stezicah hodil —
če padel sem, nikar se mi ne čudi.

In da še huje čaka me, vem tudi,
zato, moj oče, naj tvoj duh mi sveti,
da nikdar več ne bom po kalnem blodil!

Gustav Strniša:

Slap.

Vodna vila-pelikanka
biserne lase si češe,
se v tolmunu ogleduje,
šepetanju prisluškuje,
z dijamanti se krasi,
v zarji čudežno žari.

Vodna vila-pelikanka
se je orgla preko skal,
v zlati zarji zablestela,
iz smaragdnh je valov
vstala rožnata na krov.

Vodna vila-pelikanka
zdaj prirodi šepeta,
osa prijazna in ljubeča
iz globočine se smehlja,
a za njo blesteča vlečka
slapa divjega vihra...